

København, den 29. marts 2021

Sagsnr. 2020 - 4095/NHE
6. advokatreds

K E N D E L S E

Sagens parter:

I denne sag har [klager] klaget over [indklagede], [bynavn 1].

Klagens tema:

[Klager] har klaget over, at [indklagede], der repræsenterede modparten i en retssag, har tilsidesat god advokatskik ved sine ytringer under hovedforhandlingen i sagen.

Datoen for klagen:

Klagen er modtaget i Advokatnævnet den 22. december 2020.

Sagsfremstilling:

Der har siden 2016 verseret en tvist mellem [klager] og [selskab 1], hvor [indklagede] har repræsenteret [selskab 1].

Der havde forud for retssagen været et samarbejde mellem [selskab 1] og [klagers] tidligere enkeltmandsvirksomhed, [selskab 2]. Da [selskab 1]'s nye direktør tiltrådte i juli 2014, meddelte han, at han ikke ville acceptere, at medarbejderne i [selskab 1] havde indtægter ved siden af indtægterne fra [selskab 1], og at de ikke måtte drive selvstændig virksomhed ved siden af ansættelsen.

Herefter etablerede [klager] i sin egenskab af markedschef i [selskab 1] en konstruktion, hvor selskabet [selskab 3] blev skudt ind som mellemkommende selskab mellem [selskab 1] og [klagers] virksomhed, [selskab 2].

I 2016 blev [selskab 1] opmærksom på konstruktionen og udtog stævning mod [klager] med påstand om, at [klager] havde handlet erstatningspådragende i forbindelse med betalinger fra [selskab 1] til [klagers] selskab og i den forbindelse skulle tilpligtes at betale 5.000.000 kr. i erstatning til [selskab 1].

Sagen blev hovedforhandlet ved [byretten] i marts 2019.

Under sin procedure for [byretten] udtalte [indklagede], at sagen var den værste retssag af den karakter, han havde oplevet i sin karriere. [Indklagede] drog endvidere under sin procedure paralleller til den svindeldømte [X].

[Byretten] afsagde dom i sagen den 12. juni 2019. Ved dommen blev [klager] dømt til at betale 1.500.000 kr. med tillæg af renter og sagsomkostninger til [selskab 1].

[Byretten] fandt, at [selskab 1] på baggrund af aftalekonstruktionen havde betalt en ”overpris af en betydelig størrelse”, og at [klager] derfor var erstatningsansvarlig for det tab, [selskab 1] havde lidt. Af dommens konklusion fremgår bl.a. følgende:

”For så vidt angår eventuelle krav mod [klager] [...], finder retten sikkert grundlag for at statuere, at [klager] handlede ansvarspådragende overfor [selskab 1] ved ikke at gøre den nye ledelse af [selskab 1] bekendt med konstruktionen med aftaleindgåelserne mellem [selskab 3] og [selskab 1] og mellem [selskab 3] og [selskab 2]. Det tillægges herunder blandt andet betydning, at retten finder at kunne lægge til grund, at det alene skyldtes et ønske om at skjule [selskab 2]’s rolle og indtægter ved CPA-arbejdet, at [selskab 3] blev skudt ind som mellemkommende selskab mellem [selskab 1] og [selskab 2].”

[Klager] ankede dommen til [landsretten]. Sagen blev hovedforhandlet i [landsretten] den 26. november 2020.

Under sin procedure for [landsretten] gentog [indklagede] sin udtalelse om, at sagen var den værste retssag af den karakter, han havde oplevet i sin karriere. [Indklagede] gentog endvidere sammenligningen med [den svindeldømte X].

Twisten blev endeligt afgjort for [landsretten] ved et retsforlig den 26. november 2020 på vilkår om, at [klager] til [selskab 1] skulle betale 1.000.000 kr. med tillæg af procesrente fra 1. august 2016 samt sagsomkostninger til [selskab 1] med i alt 287.475 kr.

Parternes påstande og anbringender:

Klager:

[Klager] har påstået, at [indklagede] har tilsidesat god advokatskik ved under hovedforhandlingerne i byretten og landsretten at udtale, at han ”i sin tid som advokat aldrig havde oplevet en værre sag”, og ved i den forbindelse direkte at sammenlignede [klager] med [den svindeldømte X].

[Klager] har til støtte herfor særligt gjort gældende, at han ikke er kriminel, ikke har begået noget strafbart, ikke er politianmeldt, sigtet, anklaget eller straffet. [Indklagede] begik et karaktermord på [klager] i begge sine procedurer. Der er således tale om en helt urimelig og sagligt ubegrundet tilsvining af [klagers] person. Det er efter [klagers] opfattelse sågar injurierende.

[Indklagede] eller dennes klient har ikke indgivet politianmeldelse, og det er der heller intet som helst grundlag for. Alligevel valgte [indklagede] at sidestille [klager] med en velkendt person, der er dømt for grov berigelseskriminalitet. Det er fuldstændig utilstedeligt og ude af proportioner i den pågældende retssag, der var et civilt erstatningssøgsmål. Denne påstand blev fremsat af [indklagede] mod bedre vidende.

Indklagede:

Advokat [A] har på vegne af [indklagede] påstået frifindelse og har til støtte herfor særligt gjort gældende, at det er ikke korrekt, at [indklagede] under sine procedurer begik et ”karaktermord” og fremførte ”injurierende” bemærkninger mod [klager].

Under sine procedurer for [byretten] og [landsretten] anførte [indklagede], at den alvorlige og erstatningspådragende adfærd, [klager] som en central og betroet medarbejder hos [selskab 1] havde udvist, var den værste retssag af den karakter, han havde oplevet i sin karriere. [Klager] indtog som markedschef i [selskab 1] en betroet stilling, hvor han havde adgang til at indgå aftaler på vegne af [selskab 1], men det berettigede naturligvis ikke [klager] til at udnytte denne

adgang til på erstatningspådragende vis og for egen vinding at opkræve [selskab 1] en overpris af en betydelig størrelse som sket.

Den ansvarspådragende adfærd var for [selskab 1] et meget alvorligt svigt fra [klagers] side, og særligt [selskab 1]'s direktør følte sig ført bag lyset og var rystet, da han erfarede, hvilken aftalekonstruktion [klager] reelt havde etableret.

I forlængelse heraf anførte [indklagede] i sine procedurer, at den omstændighed, at man placeres i en situation, hvor man kan berige eller tilgodese sig selv, naturligvis ikke berettiger til, at man gør det. Det var i den forbindelse, at [indklagede] – for at understrege denne pointe – som et grelt eksempel drog den billedlige parallel til den tidligere aktuelle sag med [den svindeldømte X]. Der var således ikke tale om injurierende ”karaktermord” eller ”tilsvininger”, men en cementering af den for sagen alvorlige og væsentlige pointe.

[Indklagede] fremkom i sine procedurer alene med ytringer, der var udtryk for såvel [selskab 1]'s som [indklagedes] opfattelse af sagens faktiske og retlige omstændigheder. [Indklagedes] procedurer understøttede [selskab 1]'s standpunkt og fremsatte anbringender i sagen på en saglig måde.

[Indklagede] varetog ved sine procedurer alene sin klient, [selskab 1]'s, interesser. Det forhold, at [klagers] grove misligholdelse af sit ansættelsesforhold udstilles for retten i varetagelsen af en klients interesser udgør ikke nogen overtrædelse af de advokatetiske regler.

Havde [indklagede] klart overtrådt grænserne for varetagelsen af sin klients interesser under procedurerne, var [klager] under begge procedurer repræsenteret af advokat, der her havde rigelig lejlighed til at forholde sig hertil. Ligeledes ville både dommerne i Landsretten og forud i Byretten kunne have grebet ind, hvis der havde været behov herfor.

Advokatnævnets behandling:

Sagen har været behandlet på et møde i Advokatnævnet med deltagelse af 5 medlemmer.

Nævnets afgørelse og begrundelse:

Fristen for at indgive klager over advokaters adfærd findes i retsplejelovens § 147 b, stk. 2, og i § 18 i bekendtgørelse nr. 548 af 28. april 2020 om Advokatnævnets og kredsbestyrelsernes virksomhed ved behandling af klager over advokater m.v., hvoraf det fremgår, at klager skal indgives inden 1 år efter, at klageren er blevet bekendt med det forhold, som klagen vedrører.

Advokatnævnet finder, at klagen over [indklagedes] adfærd under hovedforhandlingen ved [byretten] i marts 2019 er indgivet for sent, og nævnet afviser derfor denne del af klagen, idet der ikke foreligger nogen rimelig grund til fristoverskridelsen.

Advokatnævnet behandler herefter alene klagen over [indklagede] adfærd under hovedforhandlingen ved [landsretten].

Det følger af retsplejelovens § 126, stk. 1, at en advokat skal udvise en adfærd, der stemmer med god advokatskik.

Der må tillægges en advokat ganske vide grænser for under en retssag at fremkomme med ytringer om advokatens og klientens opfattelse af sagens faktiske og retlige omstændigheder, hvis disse ytringer med rimelighed kan siges at understøtte klientens påstande og anbringender i sagen.

Advokatnævnet finder, at [indklagede] ved sine ytringer ikke er gået videre, end en berettiget varetagelse af klientens interesser tilsiger.

Nævnet har i den forbindelse særligt lagt vægt på, at ytringerne fremkom under proceduren som led i [indklagedes] varetagelse af [selskab 1]'s interesser, og at udsagnet – uanset den i ytringen indeholdte beskyldning – med rimelighed kan siges at understøtte [indklagedes] påstand om ansvarspådragende adfærd og anbringenderne til støtte herfor, ligesom der var tale om forhold, som [klagers] advokat havde mulighed for at bestride og imødegå.

Advokatnævnet finder på den baggrund, at [indklagede] ikke har tilsidesat god advokatskik, jf. retsplejelovens § 126, stk. 1, og Advokatnævnet frifinder derfor [indklagede].

Herefter bestemmes:

[Indklagede] frifindes.

På nævnets vegne

Mikael Sjöberg